

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7919203081
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7919203081.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu V. I. X., T. X.X.XXXX, H. D. T. U.B., R. XXX, zastúpeného PETRÁN A PARTNERI, Advokátska kancelária, s.r.o., Prešov, Puškinova 16, IČO: 36 854 581, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o určenie, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 17Csp/119/2019-77 z 13.08.2020 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom určil, že nehnuteľnosť pod B7 v podiele 3/40, ktorá sa nachádza v kat. úz. H., B. H., B. U., zapísané na LV č. XXX, C. M. „. Č.. XXXX B. D. XXXXX I., druh pozemku - orná pôda, nie je zaťažená záložným právom v prospech žalovaného a tiež určil, že nehnuteľnosť pod H. C. X/XX, ktoré sa nachádzajú v kat. úz. H., B. H., B. U., F. T. W. Č.. XXX, parcela registra „E“ č. XXXX B. D. XXXXX, druh pozemku - orná pôda, parcela registra „E“ č. XXXX B. D. XXXXX I., druh pozemku - ostatné plochy, parcela registra „E“ č. XXXX B. D. XXXXX I., druh pozemku - orná pôda, nie je zaťažená právom v prospech žalovaného a žalobcovi priznal náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia neexistencie záložného práva, zapísaného na LV č. XXX Z. XXX D. Y. Ú. H., a to z dôvodu, že ohľadom nich jeho právnym predchodcom záložné právo nebolo platne zriadené, a to pre neexistenciu riadne uzavretej zmluvy, pričom za svojho právneho predchodcu N. C. už dlžnú istinu žalovanému aj uhradil. Popísal, že ohľadom sporných nehnuteľností na LV č. XXX Z. XXX pre kat. úz. H. je evidovaná záložná zmluva v prospech žalovaného, ktoré mal zriadiť spolu so žalovaným právnym predchodca žalobcu N. C.. Špecifikoval, ktoré podmienky v spotrebiteľskej zmluve sa pokladajú za neprijateľné a uviedol, že žalovaná strana v spore ostala nečinná. Charakterizoval podmienky, ktoré musia byť naplnené pre preukázanie právneho záujmu na podanej žalobe podľa § 137 písm. c) C.s.p. a citoval § 151a, § 151b ods. 1, § 151md ods. 1 až 3 a § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zo záložnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu mu vyplynulo, že zmluvné strany sa dohodli na zriadení záložného práva k spoluvlastníckemu podielu k nehnuteľnostiam v zmluve špecifikovaným, a to najmä na zabezpečenie záložného veriteľa (žalovaného) voči záložcovi na vrátenie istiny úveru v sume 663,88 eur a s tým súvisiacich poplatkov a úrokov z omeškania. Zo zmluvy mu teda vyplynulo, že v právnom vzťahu z nej vyplývajúcom vystupoval právnym predchodca žalobcu ako dlžník a spotrebiteľ a žalovaný v zmluve vystupoval ako podnikateľ poskytujúci službu a spotrebiteľský charakter vzťahu tak podľa neho je nepochybný. Na tejto skutočnosti

nič nezmenila ani okolnosť, že pôvodný dlžník Ján Prosák zomrel. Tento podľa zmluvy o úvere zo dňa 24.06.2003 obdržal od žalovaného finančné prostriedky vo výške 663,88 eur a tento úver sa zaviazal vrátiť spolu s poplatkom v sume 267,87 eur pri úrokoch z omeškania 0,25 % denne, čo predstavovalo ročne 91,25 %. Takáto výška úrokov podľa neho nebola v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka a dohoda o výške úrokov tak bola absolútne neplatná. Uviedol, že žalovanému bola uhradená celá suma istiny, čím záväzok zo zmluvy o úvere zo dňa 24.06.2003 v celom rozsahu zanikol splnením a toho času už neexistuje. Pre neexistenciu záväzku zaniklo i záložné právo (§ 151 md ods. 1 písm. a) Občianskeho zákonníka). Záložný veriteľ do jeho rozhodnutia o výmaz záložného práva nepožiadaval pokladajúc dlh doposiaľ za nesplnený, a preto bolo potrebné určiť, že záložné právo už neexistuje (zaniklo). Vzhľadom na uvedené žalobe vyhovel a o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný, navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie použijúc odvolacie dôvody upravené v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.S.P. Bol toho názoru, že rozsudok okresného súdu je procesne neprípustný, a to s poukazom na § 137 C.s.p. Žalobca totiž nepreukázal, z akého osobitného predpisu mu vyplýva možnosť domáhať sa určenia neexistencie záložného práva. Na podporu tohto názoru citoval vybrané časti zo špecifikovaných rozsudkov všeobecných súdov. Bolo povinnosťou žalobcu preukázať naliehavý právny záujem na požadovanom určení, čo sa mu nepodarilo. Keďže jeho klient N. C. porušil všeobecné podmienky jemu poskytnutého úveru, neuhrádzal splátky v dohodnutých termínoch a v určenej výške a preto ako veriteľ bol nútený postupovať vo vymáhaní pohľadávky v zmysle podmienok dohodnutých v zmluve. Dňa 24.06.2003 podpísal osobne N. C. zmluvu o úvere, v rámci ktorej bolo pripojené aj plnomocenstvo. Plnomocenstvo bolo riadne overené a je platným jednostranným právnym úkonom. Bol toho názoru, že N. C. nebol pri uzatváraní zmluvy o úvere spotrebiteľom a tento druh zmluvy nemal charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka. Plnomocenstvo udelené v súvislosti so zmluvou bolo v súlade so zákonom a dôvody jeho neplatnosti neboli nikdy naplnené. Zmluva uzavretá medzi ním a pánom C. sa riadila ustanoveniami Obchodného zákonníka a aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa na tento vzťah nie je možná. V čase uzatvárania zmluvy navyše podľa Obchodného zákonníka sa zmluva považovala za absolútny obchod a nie je možné na ňu aplikovať iné predpisy ako Obchodný zákonník.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %. Uviedol, že konanie v individuálnych spotrebiteľských sporoch sa začína žalobou jednej zo strán a aj keď vo výpočte druhov žalôb podľa § 137 C.s.p. absentuje žaloba na určenie neplatnosti právneho úkonu s poukazom na § 298 ods. 1 C.s.p. súd môže aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná. Z tohto dôvodu nie je potrebné skúmať otázku naliehavosti právneho záujmu na takomto určení, keďže toto ustanovenie predstavuje v Civilnom sporovom poriadku odôvodnenú výnimku z dispozičného princípu. Zdôraznil, že dlžník žalovaného N. C. zomrel a vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, o ktoré v konaní ide, prešlo na neho titulom kúpnej zmluvy. Podaním zo dňa 27.01.2017 požiadaval žalovaného o výmaz záložného práva načo mu bolo oznámené, že záložné právo bude uvoľnené až po úhrade celkového dlhu N. C. zo zmluvy o úvere. Potom, ako viackrát žiadal o odblokovanie záložnej zmluvy uhradil na účet žalovaného dňa 16.09.2017 istinu 135,23 eur a zvyšok údajného záväzku neuznáva z dôvodu, že príslušenstvo mnohonásobne prevyšuje samotnú istinu a je neprimerane vysoké. Bol toho názoru, že každá zmluva uzatvorená dodávateľom so spotrebiteľom je spotrebiteľskou. Aj keď v minulosti boli pokusy o obchádzanie spotrebiteľských práv tým spôsobom, že zmluvný vzťah bol definovaný ako obchodný vzťah, prax smerovala k jednoznačnému záveru, že na to, aby vzťah bol definovaný ako spotrebiteľský a aby sa naň uplatnili všetky ustanovenia chrániace spotrebiteľa postačuje fakt, že zmluvu uzatvoril dodávateľ so spotrebiteľom. Poukázal tiež na to, že dlžník N. C. nemal možnosť ovplyvniť znenie zmluvy, keďže išlo o jej predtlačенú verziu a len súhlasil s podmienkami zmluvy bez možnosti ich zmeny a taktiež bez možnosti odmietnuť plnomocenstvo na zabezpečenie pohľadávky uzatvorením zmluvy o záložnom práve.

5. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd, prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario, v rozsahu danom § 379, § 380 ods. 1, 2 C.s.p. z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

6. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 16.06.2021 o 10.30 hod. v pojednávacej miestnosti č.dv. 212/II. posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s § 219 ods. 1, 3 C.s.p.

7. Odvolateľ použil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

8. Žiadny z tvrdených odvolacích dôvodov nebol naplnený. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 C.s.p. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany spor, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Z týchto dôvodov odvolací súd musí konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je obhájiteľné, v dôsledku čoho je rozsudok preskúmateľný.

9. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, podal výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa relevantných hmotnoprávných zákonných ustanovení. Neboli tak naplnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p.

10. Súd prvej inštancie v rozsudku reagoval na každú podstatnú otázku a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi aspektmi dôležitými pre rozhodnutie. Žiada sa dodať, že žalovaný ostal v spore úplne pasívny. K žalobe sa písomne nevyjadril, hoci mu bola riadne doručená spolu s príslušnými poučeniami dňa 08.08.2019. Na pojednávanie konané 13.08.2020 sa nedostavil a svoju neprítomnosť ospravedlnil z dôvodu vysokej pracovnej zaneprázdnenosti s čudne vyznievajúcim dodatkom, že „sa v plnom rozsahu pridrižiava predošlých podaní“, hoci žiadne podanie súdu prvej inštancie predtým nedoručil.

11. V odvolaní žalovaný poukázal na procesnú neprípustnosť žaloby a nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení.

12. Žalobca uplatnil ochranu svojich vlastníckych práv žalobou podľa § 137 písm. c) C.s.p. o určení, či tu právo je alebo nie je, podmienkou procesnej prípustnosti ktorej je naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, len ak vyplýva z osobitného predpisu. Osobitný predpis neupravuje právo žalobcu na podanie žaloby o určení, či tu záložné právo žalovaného je alebo nie je, naliehavý právny záujem na podanej žalobe je však preukázaný charakterom posudzovaného obsahu práv a povinností strán sporu.

13. V zmysle ustálenej judikatúry súdov, právny záujem, ktorý je podmienkou prípustnosti žaloby, musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Nejde pritom o samotnú určovaciu žalobu, ale o to, čoho sa žalobca domáha, a z akých právnych pomerov vychádza. Naliehavý právny záujem sa teda viaže na konkrétny určovací petít a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou so

zvoleným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu. Povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu na určení právneho vzťahu alebo práva je naliehavý právny záujem, zaťažuje žalobcu. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie vzťahov, ktoré sú touto neistotou ohrozené.

14. Určovacia žaloba v zmysle § 137 písm. c) C.s.p. je preto opodstatnená jednak vtedy, ak ňou možno odstrániť stav ohrozenia práva či neistoty v právnom vzťahu a primeranú nápravu nie je možné dosiahnuť inak, ale aj v prípadoch, ak určovací návrh účinnejšie ako iné právne prostriedky vystihuje obsah a povahu príslušného právneho vzťahu, a kde jeho pomocou možno dosiahnuť úpravu tvoriacu určitý právny rámec, ktorý je zárukou odvrátenia sporov v budúcnosti.

15. Ak je záložné právo k nehnuteľnosti zapísané v katastri nehnuteľností, ako je tomu v danom prípade, a záložný veriteľ (žalovaný) nesúhlasí s výmazom záložného práva, ktoré neexistuje, nepochybne je tým zasiahnuté do vlastníckeho práva vlastníka nehnuteľnosti (žalobcu). Rozhodnutie súdu o určení, či tu záložné právo je alebo nie je, predstavuje preto spôsobilý právny prostriedok ochrany práv žalobcu ako vlastníka. Na základe rozhodnutia súdu o určení, že záložné právo k veci neexistuje, možno dosiahnuť výmaz záložného práva z katastra nehnuteľností a definitívne ustáliť, že žalovaný nie je oprávnený na uspokojovanie svojich pohľadávok voči žalobcovi, či jeho predchodcovi z tohto záložného práva a žalobca nebude obmedzovaný záložným právom pri nakladaní s nehnuteľnosťami.

16. Žalovaný v odvolaní ďalej spochybnil spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere, uzavretej s N. C. dňa 24.06.2013, keďže sa táto mala riadiť podľa neho Obchodným zákonníkom.

17. Podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase vzniku zmluvy o úvere na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme, b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľa sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Podľa § 3 ods. 1 a 2 citovaného zákona veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania: v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

18. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, používajú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. V právnom poriadku Slovenskej republiky je úverová zmluva upravená v Obchodnom zákonníku, ktorý možno aplikovať bez ohľadu na to, či je úver poskytovaný spotrebiteľovi alebo podnikateľskému subjektu - fyzickej osobe, alebo právnickej osobe. Zákon o spotrebiteľských úveroch upravuje úverové vzťahy v prípade, keď je úver poskytovaný spotrebiteľovi mimo jeho podnikateľskej činnosti alebo povolania a vo vzťahu k Obchodnému zákonníku má účinky normy *lex specialis*. Spotrebiteľské zmluvy sú také zmluvy, ktoré uzatvárajú poskytovatelia služieb o určitom rovnakom predmete plnenia opakovane s veľkým počtom zákazníkov - spotrebiteľov. Návrh týchto zmlúv pripravujú poskytovatelia služieb na vopred predtlačенých tlačivách, čo je zjavné aj v prejednávanej veci a vyplýva to z tlačiva predmetnej zmluvy o úvere. Spotrebiteľ - povinný nemal možnosť žiadnym spôsobom zmeniť obsah navrhovanej zmluvy o úvere - spotrebiteľskej zmluvy, nemohol vyjednávať, jedinou jeho alternatívou bolo prijatie, alebo neprijatie návrhu. To znamená, že aj spotrebiteľovi, ktorý uzavrel zmluvu o úvere, bolo potrebné poskytnúť takú ochranu, ako pri iných spotrebiteľských zmluvách v rozsahu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

20. Z výpisu z obchodného registra o zápise oprávneného žalovaného vyplýva, že predmetom podnikania oprávneného je poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Na strane druhej, povinným bola fyzická osoba a z úverovej zmluvy predloženej žalovaným v odvolacom konaní nevyplýva, že by jej bol poskytnutý úver na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, čím sú splnené podmienky podľa § 3 zákona č. 258/2001 Z.z. preto, aby predmetný úver bolo možné považovať za spotrebiteľský úver. Vzhľadom na uvedené súd prvého stupňa postupoval správne, keď právny vzťah medzi N. C. a žalovaným posúdil ako právny vzťah vyplývajúci zo spotrebiteľského úveru. S jeho záverom sa odvolací súd stotožňuje.

21. K záložnej zmluve, ktorá bola uzatvorená medzi žalovaným a I.. U. Y. ako splnomocnencom N. C. sa žiada dodať, že plnomocenstvo bolo obsiahnuté priamo vo vopred predformulovanom texte úverovej zmluvy, ktorej text neumožňoval dlžníkovi výber akéhokoľvek iného zástupcu, ani priestor pre potvrdenie, či vylúčenie plnomocenstva (viď žalovaným predložená zmluva o úvere). Podpisom úverovej zmluvy, ktorá odrážala záujem dlžníka o získanie finančných prostriedkov, tak dlžník „nútené“ potvrdzoval aj iné nesúvisiace zmluvné ustanovenia. Slobodná vôľa dlžníka bola vylúčená z povahy veci, keď splnomocnenie predstavovalo do textu úverovej zmluvy včlenené slovné vyjadrenia bez možnosti poznania obsahu tohto záväzku, osoba zástupcu bola „vnútená“ dlžníkovi priamo zmluve tým, že zástupca bol uvedený v predtlačí úverovej zmluvy. Takto „vnútený“ zástupca I.. Y., pritom opakovane zastupoval veriteľa - žalovaného vo veciach vymáhania pohľadávok voči dlžníkom z úverových zmlúv. Záujmy zástupcu boli tak priamo v rozpore so záujmami zastúpeného ako dlžníka. Takáto dohoda o zastúpení bola absolútne neplatná v zmysle § 22 ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 39 Obč. zák., ako aj v zmysle § 37 OZ pre absenciu slobodnej, vážnej vôle i určitosti i zrozumiteľnosti právneho úkonu. Absolútna neplatnosť právneho úkonu pritom nastáva priamo zo zákona voči každému, a súd na ňu prihliada aj bez návrhu. Takýto záver o neplatnosti právnych úkonov plynúcich z konania žalovaného a I.. U. Y., ktorý sa v snahe získania nehnuteľností, či spisania notárskych zápisníc o uznaní dlhu opakovane dlhodobo snažili vnútiť zastupovanie dlžníkom z úverových zmlúv, prijal v obdobných právnych veciach aj Ústavný súd SR (napr. sp. zn. I.ÚS 410/2012, sp. zn. IV.ÚS 575/2012, ako aj Najvyšší súd SR (porovnaj sp. zn. 5ECdo/139/2013).

22. Zohľadňujúc vyššie uvedené skutočnosti žalobca preukázal naliehavý právny záujem na určovacej žalobe, ako aj to, že sporné nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom z dôvodov, ktoré uviedol aj prvoinštančný súd a tak súd vecne správne rozhodol, ak jeho žalobe vyhovel. Námietky žalovaného, obsiahnuté v jeho odvolaní sú navyše novými skutočnosťami, neprednesenými v prvoinštančnom konaní, kde ešte mohli byť prípadne relevantnými.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobca bol v konaní plne procesne úspešnou stranou sporu, preto mu vznikol nárok na náhradu trov v plnom rozsahu proti neúspešnému žalovanému, pričom o výške trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia v zhode s § 262 ods. 1, 2 C.s.p.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).